

Arrest

nr. 222 583 van 12 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. ODITO MULENDA
Sint-Michielslaan 11
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 27 mei 2019 tot terugnrijving (bijlage 11).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. R. NTEKEDI, die loco advocaat J. ODITO MULENDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 2 augustus 2015 in het bezit gesteld van een F-kaart als familielid van een burger van de EU, dit n.a.v. een huwelijk met Mevrouw F.S. van Belgische nationaliteit. Nadat de F-kaart gesupprimeerd werd op 17 juli 2017, werd er opnieuw een F-kaart uitgereikt op 26 juli 2017, geldig tot 17 juli 2022.

Verzoeker vertrok zo stelt hij zelf in het verzoekschrift, in augustus 2017 naar Benin en kwam op 27 mei 2019 aan op de luchthaven Zaventem komende uit Cotonou (Benin).

Hij was in het bezit van een nationaal paspoort van Benin, afgegeven te Cotonou op 13 januari 2016 en van de bovenvermelde F-kaart.

De verwerende partij trof op 27 mei 2019, onder een bijlage 11, een beslissing tot teruggrijping.

Het betreft de thans bestreden beslissing.

Zij luidt als volgt:

TERUGDRIJVING

Op..... om uur, aan de grensdoorlaatpost,

Werd door ondergetekende,.....

de heer / mevrouw:

naam **X**voornaam **X**

geboren op **20.12.1982** te **Cotonou** geslacht (m/v) **Mannelijk**

die de volgende nationaliteit heeft **Benin** wonende te **[....]**

houder van het document **Paspoort Benin** nummer **B0515459**

afgegeven te Cotonou op **13.01.16**

houder van het visum nr. **[....]** van het type **[....]** afgegeven door **[....]** geldig van **[....]** tot **[....]** voor een duur van **[....]** dagen, met het oog op : **[....]**

afkomstig uit **Cotonou** met **SN300** (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

☐ (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

☐ (B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

☒ (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: **Betrokkene biedt zich aan met een F-kaart verstrekt op 17.07.2017 als familielid van een burger van de EU. Deze F-kaart is gesupprimeerd sinds 19.02.2018, deze kaart wordt derhalve ingetrokken. Betrokkene is ambtshalve geschrapt in het Rijksregister sinds 13.02.2018. De F-kaart werd verkregen door een huwelijk met een Belgische onderdaan. Bij aankomst op 27.05.19 verklaart betrokkene dat hij voor februari 2018 terug vertrokken is naar Benin, hiervan heeft hij de gemeente niet ingelicht. Hij verklaart bovendien dat hij aan het scheiden is met de Belgische onderdaan en niet de intentie heeft om zich bij haar te voegen. Hij wenst te verblijven bij een broer of neef van hem, echter kan hij hier geen adres of telefoonnummer van geven.**

☐ (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

[....]

Er werd diezelfde dag een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

De op 7 juni 2019 geplande repatriëring werd geannuleerd vermits tegen de bestreden beslissing op de laatste en nuttige dag de huidige vordering werd ingesteld.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Hij werpt tevens op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt:

« Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

" 2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2";

Attendu que la partie adverse fonde sa décision sur le fait que le titre de séjour du requérant aurait été retiré et annulé depuis février 2018;

Qu'elle se limite à mentionner cette raison sans aucune référence exacte à la décision qui a donné lieu à cette annulation ni jonction de la prétendue décision;

Que le requérant n'a jamais été notifiée d'une décision en ce sens ;

En effet, il vit en Belgique et est détenteur d'un titre de séjour valable jusqu'en 2022;

Qu'il mène une vie de famille et avait une activité professionnelle au moment de son départ vers le Benin;

Qu'en juillet 2017, son titre de séjour a été renouvelé sans une quelconque difficulté;

Qu'en février 2018, il n'avait pas encore fait plus d'une année en dehors de la Belgique, de telle sorte qu'il ne comprend pas les raisons liées à cette prétendue annulation de séjour;

Que la partie adverse se limite dans sa décision à relever le fait que le titre de séjour du requérant a été annulé,

Que c'est une décision qui viole manifestement le principe de la motivation des actes administratifs dégagé de la loi du 29 juillet 1991 ;

En effet, ce principe exige que pour qu'une motivation soit adéquate, elle doit reposer sur des éléments de droit et de fait pertinents

Que l'acte écrit matérialisant la décision administrative doit indiquer à la fois les bases légales et réglementaires sur lesquelles reposent la décision et les éléments de faits qui la justifient ;

Que la motivation doit être précise et complète, le but étant que l'administré puisse comprendre le raisonnement ayant conduit à la décision, quod non en l'espèce ;

En effet, le requérant ne comprends pas pourquoi son titre de séjour aurait été annulé, une telle décision ne lui ayant jamais été notifiée ;

Qu'il s'avère qu'il y a eu vice de procédure, la partie adverse tirant des conséquences d'une décision, laquelle si elle existe, n'a jamais pris effet parce que non notifiée ;

Qu'il est donc illégal d'imposer une sanction d'un refoulement sur base d'une décision dont le requérant n'a pas été amené à faire valoir ses moyens.

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique ;

Que l'administration doit avoir connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi ;

Qu'en agissant ainsi, l'administration viole le principe de bonne administration et commet par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ;

Qu'il ressort de la décision querellée qu'elle ne se limite qu'à indiquer une motivation qui ne répond pas aux prescrits légaux ;

Que l'ensemble de la motivation de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et n'est pas légalement admissible ;

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse, insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs. »

2.3.2.2. Verzoeker betoogt in essentie dat de verwerende partij nalaat de beslissing mee te delen die aan de grondslag ligt van de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers F-kaart gesupprimeerd is sedert 19 februari 2018. Verzoeker wijst erop dat hij nooit in kennis is gesteld van een dergelijke beslissing en dat hij zich hierop dus niet kunnen verdedigen heeft. Hij preciseert nog dat hij in februari 2018 nog geen jaar afwezig was uit het Rijk vermits hij in augustus 2017 naar Benin vertrokken is. Hij begrijpt dan ook niet dat zijn F-kaart in februari 2018 gesupprimeerd werd.

2.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een visum of een geldige machtiging tot verblijf. Hierbij wordt concreet ingegaan op verzoekers situatie, waarbij benadrukt wordt dat verzoeker ambtshalve geschrapt is uit het Rijksregister sedert 13 februari 2018, dat verzoekers F-kaart gesupprimeerd is sedert 19 februari 2018 en dat verzoeker verklaard heeft voor februari 2018 terug naar Benin te zijn vertrokken en dat hij de gemeente hiervan niet heeft ingelicht. Vermits de bestreden beslissing motiveert aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken kan verzoeker bezwaarlijk gevolgd worden in zijn betoog dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep zou zijn. Alleszins, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.3.2.5. Waar verzoeker een motivering verwacht in de bestreden beslissing die uiteenzet waarom zijn F-kaart is gesupprimeerd sedert februari 2018, waarbij hij benadrukt dat hij toen nog geen jaar afwezig was uit het Rijk, wijst de Raad op het volgende.

2.3.2.6. Verzoeker stelt zelf onder het kopje “*Exposé des faits*” van zijn verzoekschrift dat hij het Rijk verlaten heeft in augustus 2017. In februari 2018 was verzoeker afgerond 6 maanden afwezig uit het Rijk. Vermits niet blijkt en verzoeker ook niet aantoonde dat hij de gemeente verwittigd heeft van het feit dat hij langer dan drie maanden uit het Rijk afwezig zou zijn overeenkomstig artikel 39, § 2 van het Vreemdelingenbesluit (zie infra) en de bestreden beslissing ook stelt dat verzoeker verklaard heeft dat hij dit niet gedaan heeft, werd verzoeker logischerwijze geschrapt uit het bevolkingsregister. Verzoeker was immers niet aan te treffen op het grondgebied en had zoals gezegd de gemeente niet verwittigd dat hij langer dan drie maanden afwezig zou zijn uit het Rijk.

2.3.2.7. Een andere kwestie betreft het feit dat verzoeker meer dan een jaar uit het Rijk afwezig is geweest.

2.3.2.8. Verzoekers F-kaart betreft de verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie, in casu van een Belgische onderdaan. Die kaart heeft een declaratoire en geen constitutieve werking: zij vormt de vaststelling van een erkend verblijfsrecht op grond van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. De drager van een dergelijke kaart dient echter wanneer hij land verlaat, rekening te houden met de terugkeerregels zoals neergelegd in artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit).

2.3.2.9. Artikel 19 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

(...)

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

(...)

*§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.
(...)”.*

In uitvoering van artikel 19, § 3, van de Vreemdelingenwet heeft de Koning in artikel 39, van het Vreemdelingenbesluit de volgende regeling uitgewerkt:

§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;*
- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.*

(...)

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

(...)

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

2.3.2.10. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat hij in augustus 2017 het land verlaten heeft. Op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing heeft verzoeker derhalve afgerond 1 jaar en 9 maanden in het buitenland vertoefd. Zelfs indien er geteld wordt vanaf verzoekers schrapping uit het bevolkingsregister in februari 2018, is verzoeker meer dan een jaar afwezig geweest uit het Rijk. Artikel 39, § 3, van het Vreemdelingenbesluit stelt dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die gedurende meer dan een jaar afwezig is geweest uit het Rijk, een recht op terugkeer naar het Rijk kan uitoefenen onder twee voorwaarden, met name hij is in het bezit van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is (a) en de vreemdeling heeft vóór zijn vertrek bewezen dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en heeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren (b). Vermits verzoeker wel voldoet aan voorwaarde (a), maar niet aan voorwaarde (b), kan verzoeker geen recht op terugkeer meer uitoefenen, ook al is zijn verblijfsvergunning nog geldig tot 2022.

2.3.2.11. Indien een vreemdeling zoals verzoeker geen recht op terugkeer meer kan uitoefenen, kan verzoeker het Rijk slechts binnenkomen met een paspoort voorzien van een (terugkeer)visum. Vermits hij niet over een dergelijk visum beschikt, is de bestreden beslissing terecht getroffen op grond van artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet dat het volgende stelt

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in één van de volgende gevallen bevindt:

[...]

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
[...].”

2.3.2.12. Verzoeker kan dus niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert waarom zijn F-kaart werd ingetrokken of deze beslissing (tot beëindiging van het verblijf) voegt bij de bestreden beslissing. De bestreden beslissing doet niet meer dan vaststellen dat verzoeker niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. Ze verwijst daarbij naar drie kernvaststellingen, met name dat verzoeker ambtshalve geschrapt is in het Rijksregister sinds 13 februari 2018, dat hij terug in België aankomt op 27 mei 2019 en dat verzoeker verklaard heeft dat hij voor februari 2018 terug vertrokken is naar Benin, zonder hiervan de gemeente te hebben ingelicht. Deze motieven houden zoals uiteengezet wel degelijk verband met “*les prescrits légaux*”, met name met artikel 19 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit.

2.3.2.13. Uit het voorgaande blijkt dat geen schending van de formele motiveringsplicht kan weerhouden worden en dat er evenmin sprake is van een manifeste beoordelingsfout of machtsoverschrijding van de verwerende partij.

Het eerste middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.3.2.14. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

« Attendu que l'article 8 de la CEDH prévoit : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée, familiale et de son domicile. ».

Que l'article 8, 2° de la CEDH limite le pouvoir de l'Etat et prévoit ce qui suit : « il ne peut y avoir une ingérence de l'autorité publique dans l'exercice de ce droit pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Ceci signifie qu'une ingérence est seulement justifiée et ne viole pas l'article 8, 1° CEDH si cette ingérence est prévue par la loi et est dans l'intérêt des buts susmentionnés qui est nécessaire dans une société démocratique.

Que la décision entreprise ne remplit pas les conditions de l'article 8, 2° CEDH.

Que le droit au respect de la vie privée est fondamental. Une ingérence est seulement autorisée dans les cas prévus par la loi. Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Bekgique, §83) d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15.12.1980.(C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.(CCE 16 décembre 2015, n°158 699).

Que l'article 8 CEDH protège l'individu contre une ingérence arbitraire de l'Etat dans la vie familiale.

Que la partie adverse est tenue de procéder à l'analyse de proportionnalité. La partie adverse n'a pas eu le souci de ménager un juste équilibre entre l'ingérence commise dans la vie privée du requérant et les objectifs légitimes qu'elle poursuit.

Qu'il revient à la partie adverse de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Cette exigence est reprise dans l'article 42, §1, 1e al. in fine de la loi des étrangers qui prévoit que la reconnaissance tient compte de l'ensemble des éléments du dossier (CCE n° 125 837 du 20 juin 2014).

Qu'il ressort d'une jurisprudence de la Cour européenne que les Etats doivent tenir compte de certains critères dans les décisions où l'Etat doit procéder à la balance des intérêts (CCE n°125 837 du 20 juin 2014).

Que la Cour européenne a énuméré les critères devant être utilisés pour l'appréciation de la question de savoir si une mesure d'expulsion était nécessaire dans une société démocratique et proportionnée au but légitime poursuivi.

Que la partie adverse n'a nullement pris ces critères en considération avant de prendre une décision.

Que par arrêt n°125 837 du 20 juin 2014 votre Conseil a annulé la décision de la partie adverse étant donné qu'elle n'a pas procédé à la balance des intérêts sur base des critères énumérés par la CEDH.

Qu'en ce que la vie familiale de la partie requérante n'a pas été pris en compte et n'a pas été analysée ; Alors que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme impose cette analyse rigoureuse de la vie familiale, des intérêts en présence;

Attendu que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme protège la vie privée et familiale de « toute personne » :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit, que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la santé publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et liberté de tous. » ;

Attendu que votre Conseil a déjà constaté à de nombreuses reprises des violations de l'obligation de motivation et de minutie liée à l'article 8 CEDH, en consacrant que dès lors que l'administration a (ou doit avoir) connaissance de la vie privée ou familiale, il lui appartient d'opérer une analyse aussi rigoureuse que possible des enjeux en présence et de motiver sa décision en en tenant compte:

« Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. » (CCE 25 octobre 2013, n°112 862).

Que cette obligation d'une analyse « aussi rigoureuse que possible » a également été rappelée dans un arrêt récent de Votre Conseil, (n°133 656 du 24 novembre 2014).

Qu'au vu des informations dont disposait la partie adverse, force est de constater qu'elle a manqué à son devoir d'analyser de manière « aussi rigoureuse que possible » les enjeux familiaux en présence.

Que la partie adverse n'a par exemple nullement eu égard aux conséquences d'un éloignement de la partie requérante sur la vie familiale entretenu avec son conjoint.

Le requérant tient à préciser qu'il n'a jamais soutenu qu'il serait divorcé de son épouse. La personne qui le questionnait parlant à peine français n'a pas sûrement compris le sens de son ménage. En effet, jusqu'au jour de son départ vers le Benin, ils étaient toujours ensemble et maintiennent des contacts réguliers comme tout couple normal.

Que la vie familiale n'est possible qu'en Belgique, et la partie adverse est sans ignorer cet aspect des choses; puisque le conjoint du requérant est une citoyenne belge ayant des obligations professionnelles lesquelles ne lui permettent pas de l'accompagner dans son pays d'origine y lever une autorisation de séjour.

Que la décision ne témoigne pas d'une analyse de la situation familiale de l'intéressé, et des enjeux en présence, alors même que la partie adverse le sait pertinemment bien.

Que la motivation de la décision ne reflète pas une analyse exhaustive et aussi rigoureuse que possible.

Attendu qu'outre la minutie imposée par l'article 8 CEDH, le requérant invoque la violation du principe de minutie au titre de principe de bonne administration.

Que le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci ; que la minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claey's, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Que la prise en compte de ces éléments et l'analyse minutieuse doit ressortir de la motivation de la décision, à défaut de quoi le destinataire de la décision n'est pas en mesure de comprendre le raisonnement de l'administration. Cette absence d'analyse minutieuse et exhaustive semble confirmée par la nature de la présente décision.

Que dès lors, la décision contrevient à l'article 8 CEDH, pris seul et conjointement aux obligations de motivation et de minutie. »

Qu'en conclusion, la partie requérante estime que les différents éléments exposés en termes de requête permettent de mener au constat d'une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie

adverse au vu d'un examen distinct des différents éléments présentés, à l'absence d'examen global, l'absence de motivation spécifique traduisant « (...) un examen minutieux, non adéquat ne tenant pas compte des spécificités du dossier et donc offrant une motivation inadéquate » ainsi qu'à la violation l'article 8 de la CEDH ».

2.3.2.15. Verzoeker wijst op zijn privé-en gezinsleven en verwacht in essentie een uitgebreide afweging in de bestreden beslissing in het licht hiervan. Het betoog is doorspekt van theoretische overwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM waarbij verwezen wordt naar allerhande rechtspraak.

2.3.2.16. Verzoekers verwachting om een uitgebreide afweging in de bestreden beslissing terug te vinden in het licht van artikel 8 van het EVRM veronderstelt in de eerste plaats dat hij aantoont dat er sprake is van een beschermenswaardig privé-en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.3.2.17. Verzoeker beweert wel maar toont niet concreet aan dat hij een effectief gezinsleven leidt met zijn Belgische echtgenote S.F. Verzoeker is zoals gezegd meer dan een jaar afwezig geweest uit het Rijk en hij toont op geen enkel concrete wijze aan dat hij met S.F. nog een gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Zo stond het verzoeker vrij bewijzen van contacten met S.F. aan te tonen via moderne communicatiemiddelen of via briefwisseling, doch blijft hierin totaal in gebreke. Ook uit het administratief dossier blijkt geen beschermenswaardig gezinsleven. Integendeel blijkt hieruit dat verzoeker en S.F. sedert 11 juli 2014 op een apart adres vertoeven. In het administratief dossier bevindt zich namelijk een weergave van een mail van de stad Charleroi van 13 juni 2016 aan de verwerende partij waarin kan gelezen worden, *“Rapport de cohabitation négatif. Les intéressés sont domiciliés à des adresses différentes depuis le 11.07.2014”*. Tevens bevindt zich een synthesesnota van de verwerende partij van 21 april 2016 in het administratief dossier waarin kan gelezen worden dat het koppel volgens de gemeente gescheiden is sedert april 2016. Er zijn dus sporen in het administratief dossier die wijzen op minstens een feitelijke scheiding tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote S.F. Verzoeker voert derhalve tevergeefs aan dat hij niet gezegd heeft aan de met grenscontrole belaste autoriteiten dat hij aan het scheiden zou zijn van zijn Belgische echtgenote en evenmin dat hij niet de intentie heeft om zich bij haar te voegen en dat dit alles te wijten is aan het feit dat de betrokken ambtenaar het Frans niet voldoende zou beheersen.

2.3.2.18. Verzoeker beroept zich verder op een beschermenswaardig privéleven doch blijft hier wederom in gebreke om concreet aan te tonen dat hiervan nog sprake zou zijn na een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk en ook het administratief dossier bevat geen indicaties in dit verband. Het gegeven dat zich hierin drie loonfiches van verzoeker bevinden van februari tot april 2016 toont geen actueel geleid privéleven aan in België. Het stond verzoeker ook in dit verband vrij om contacten met zijn werkgever aan te tonen via moderne communicatiemiddelen of via briefwisseling, doch blijft hierin wederom totaal in gebreke.

2.3.2.19. Vermits geen gezins-en privéleven wordt aangetoond, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden weerhouden.

Het tweede middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat geen ernstig middel werd ontwikkeld, volstaat voor de afwijzing van de ingediende vordering.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

M. EKKA